TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2009. gada 15. decembrī *

Lieta C-461/05

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2005. gada 23. decembrī cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv K. Katabriga [*C. Cattabriga*], kā arī G. Vilmss [*G. Wilms*], D. Triandafilu [*D. Triantafyllou*] un H. Stēvlbeks [*H. Støvlbæk*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Dānijas Karalisti, ko pārstāv J. Molde [*J. Molde*] un J. Bērings Līsbergs [*J. Bering Liisberg*], kā arī B. Veisa Foga [*B. Weis Fogh*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — dāņu.

ko atbalsta

Grieķijas Republika, ko pārstāv E. M. Mamuna [*E.-M. Mamouna*] un A. Samoni-Randu [*A. Samoni-Rantou*], kā arī K. Boskovits [*K. Boskovits*], pārstāvji,

Portugāles Republika, ko pārstāv K. Gerra Santoša [*C. Guerra Santos*] kā arī L. Iness Fernandišs [*L. Inez Fernandes*] un Ž. Gomišs [*J. Gomes*], pārstāvji,

Somijas Republika, ko pārstāv E. Biglina [*E. Bygglin*] un A. Gimareša-Purokoski [*A. Guimaraes-Purokoski*], pārstāves, kas norādīja adresi Luksemburgā,

personas, kas iestājušās lietā.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji A. Ticano [*A. Tizzano*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], E. Levits un K. Toadere [*C. Toader*], tiesneši K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] (referents), M. Ilešičs [*M. Ilešič*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un U. Lehmuss [*U. Lõhmus*],

ģenerāladvokāts D. Ruiss-Harabo Kolomers [*D. Ruiz-Jarabo Colomer*], sekretāre M. Fereira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 25. novembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2009. gada 10. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu prasības pieteikumu Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu konstatēt, ka, atsakoties aprēķināt un pārskaitīt pašu resursus, kuri netika iekasēti laikposmā no 1998. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim, attiecībā uz militārā aprīkojuma importu, atbrīvojot to no muitas nodokļiem, kā arī atsakoties pārskaitīt nokavējuma procentus saistībā ar šo pašu resursu neiemaksāšanu Komisijai, Dānijas Karaliste nav izpildījusi attiecīgi Padomes 1989. gada 29. maija Regulas (EEK, Euratom) Nr. 1552/89 par Lēmuma 88/376/EEK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu piemērošanu (OV L 155, 1. lpp.), kas grozīta ar Padomes 1996. gada 8. jūlija Regulu (Euratom, EK) Nr. 1355/96 (OV L 175, 3. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula Nr. 1552/89"), 2. un 9.–11. pantā līdz 2000. gada 31. martam, kā arī pēc šī datuma tajos pašos pantos Padomes 2000. gada 22. maija Regulā (EK, Euratom) Nr. 1150/2000, ar ko īsteno Lēmumu 94/728/EK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 130, 1. lpp.), paredzētos pienākumus.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

2 2. panta 1. punktā Padomes 1988. gada 24. jūnija Lēmumā 88/376/EEK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 185, 24. lpp.) un Padomes 1994. gada 31. oktobra Lēmumā 94/728/EK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 293, 9. lpp.) ir paredzēts:

"[Kopienu] budžetā iekļaujamos pašu resursus veido šādi ieņēmumi:

[..]

b) Kopīgā muitas tarifa nodevas un citas nodevas, ko Kopienas iestādes noteikušas vai paredz noteikt attiecībā uz tirdzniecību ar trešām valstīm, un muitas nodokļi par precēm, uz kurām attiecas Eiropas Ogļu un tērauda kopienas dibināšanas līgums;

[..]."

3 Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Kopienu Muitas kodekss") 20. pantā ir noteikts

"1. Muitas parāda rašanās gadījumā likumā noteikto muitas nodokļu pamats ir Eiropas Kopienu muitas tarifs.

[..]

3. Eiropas Kopienu muitas tarifā ietilpst:

a) kombinētā preču nomenklatūra;

[..]

c) likmes un citi maksas elementi, ko parasti piemēro kombinētajā nomenklatūrā iekļautajām precēm attiecībā uz:

— muitas nodokļiem

[..]

d) preferenciāli tarifa pasākumi, ko atsevišķām valstīm vai valstu grupām paredz līgumi ar Kopienu, kuros paredzēta tarifa preferenču režīma piešķiršana;

e) preferenciāli tarifa pasākumi, kurus Kopiena atsevišķām valstīm, valstu grupām vai teritorijām noteikusi vienpusēji;

f) autonomi neuzlikšanas pasākumi atsevišķām precēm uzliekamo ievedmuitas nodokļu samazināšanai vai atbrīvošana no tiem;

g) citi tarifa pasākumi, kurus nosaka citi Kopienas tiesību akti.

[..]"

4 Kopienu Muitas kodeksa 217. panta 1. punktā ir noteikts:

"Ikvienu muitas parāda rezultātā radušos ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summu, turpmāk sauktu "nodokļa summa", muitas dienesti aprēķina, tiklīdz to rīcībā ir

nepieciešamie dati, un ieraksta uzskaites dokumentos vai jebkurā citā līdzvērtīgā dokumentā (iegrāmatošana).

[..]”

5 Saistībā ar Kopienu pašu resursu nodošanu Komisijas rīcībā Eiropas Savienības Padome pieņēma Regulu Nr. 1552/89, kas bija piemērojama laikposmā, par kuru ir šī lieta, līdz 2000. gada 30. maijam. Šī regula, sākot no 2000. gada 31. maija, tika aizstāta ar Regulu Nr. 1150/2000, ar ko tiek kodificēta Regula Nr. 1552/89, negrozot tās saturu.

6 Regulas Nr. 1552/89 2. pantā ir paredzēts:

“1. Šīs regulas piemērošanai Kopienas pašu resursu prasījumus, kas minēti Lēmuma 88/376/EEK, Euratom 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, nosaka, līdzko ir izpildīti muitas noteikumos paredzētie nosacījumi par prasījumu iekļaušanu kontos un paziņošanu debitoram [parādniekam].

1.a Diena, kas jāņem vērā 1. punktā paredzētajai noteikšanai, ir diena, kurā izdara ierakstu muitas noteikumos paredzētajās norēķinu grāmatās.

[..]”

7 Šīs regulas 9. panta 1. punktā ir noteikts:

"Saskaņā ar 10. pantā paredzēto kārtību dalībvalstis pašu resursus ieraksta kredītā kontā, ko Komisijas vārdā atver dalībvalsts kasē vai iestādē, ko tā norīkojusi.

Šo kontu apkalpo par brīvu."

8 Saskaņā ar šīs regulas 10. panta 1. punktu:

"Pēc tam[,] kad, piemērojot Lēmuma 88/376/EEK, Euratom 2. panta 3. punktu, kā iekasēšanas izmaksas atskaitīti 10 %, minētā lēmuma 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā minēto pašu resursu ierakstīšanu izdara ne vēlāk kā pirmajā darba dienā pēc 19. datuma, kas ir otrajā mēnesī pēc mēneša, kurā saskaņā ar šīs regulas 2. pantu tika noteikts [konstatēts] prasījums.

[..]"

9 Regulas Nr. 1552/89 11. pantā ir noteikts:

"Par visiem kavējumiem, izdarot ierakstus 9. panta 1. punktā minētajā kontā, attiecīgai dalībvalstij jāmaksā procenti, kuru likme atbilst par diviem punktiem paaugstinātai procentu likmei, kuru attiecīgās dalībvalsts valūtas tirgū piemēro valsts īstermiņa

kredīta operācijām, brīdī, kad beidzies termiņš. Par katru kavējuma mēnesi šo likmi palielina par 0,25 punktiem. Palielināto likmi piemēro visam kavējuma periodam [laikam]."

10 Saskaņā ar Regulas Nr. 1150/2000 22. pantu:

"Regula (EEK, Euratom) Nr. 1552/89 tiek atcelta.

Atsauces uz minēto regulu uzskata par atsaucēm uz šo regulu, un tās būtu jālasa saskaņā ar pielikuma A daļā ietverto korelācijas tabulu."

11 Tādējādi, izņemot to, ka Regulās Nr. 1552/89 un Nr. 1150/2000 ir atsauces attiecīgi vienā uz Lēmumu 88/376 un otrā uz Lēmumu 94/728, šo abu regulu 2. un 9.–11. pants būtībā ir identiski.

12 Ar Padomes 2000. gada 29. septembra Lēmumu 2000/597/EK, Euratom par Eiropas Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 253, 42. lpp.) Regulas Nr. 1150/2000 10. panta 1. punktā paredzētā 10 % likme tika palielināta līdz 25 %.

13 Šī lēmuma motīvu pirmajā punktā ir noteikts:

"Eiropadomes sanāksmē Berlīnē 1999. gada 24. un 25. martā tika izdarīti secinājumi, *inter alia*, par to, ka Kopienas pašu resursu sistēmai vajadzētu būt taisnīgai, atklātai [pārskatāmai], rentablai un vienkāršai, kā arī pamatotai ar kritērijiem, kuri vislabāk atspoguļotu katras dalībvalsts iespējas [spēju] veikt iemaksas."

14 Padomes 2003. gada 21. janvāra Regulas (EK) Nr. 150/2003 par noteiktiem ieročiem un militārajam ekipējumam paredzēto ievedmuitas nodokļu atlikšanu (OV L 25, 1. lpp.), kas pieņemta uz EKL 26. panta pamata, preambulas piektajā apsvērumā ir noteikts:

"Lai būtu iespējams aizsargāt dalībvalstu militāro noslēpumu, jānosaka īpaša administratīva procedūra nodokļu atlikšanas iespēju piešķiršanai. Tās dalībvalsts kompetentās iestādes, kurai paredzēti ieroči vai militārais ekipējums, deklarācija, kas vienlaikus ir arī Muitas kodeksa paredzētā muitas deklarācija, būtu pietiekams garants šo prasību ievērošanai. Deklarāciju iesniedz sertifikāta veidā. Jānosaka forma, kādā šim sertifikātam jābūt, lai saistībā ar deklarāciju būtu iespējams izmantot arī datu apstrādes metodes."

15 Šīs regulas 1. pantā ir paredzēts:

"Šajā regulā ir izklāstīti noteikumi [nosacījumi] par noteiktiem ieročiem un militārajam ekipējumam, ko no trešām valstīm ieved par militāro aizsardzību atbildīgas dalībvalstu iestādes vai citas iestādes šo iestāžu vārdā, paredzēto ievedmuitas nodokļu autonomo atlikšanu."

16 Šīs regulas 3. panta 2. punktā ir arī noteikts:

"Neatkarīgi no 1. punkta militāras konfidencialitātes dēļ sertifikātu un ievestos izstrādājumus var iesniegt citām iestādēm, ko šim nolūkam norādījusi ievedēja dalībvalsts. Šādos gadījumos kompetentā iestāde, kas izsniegusi sertifikātu, līdz katra gada 31. janvārim un 31. jūlijam iesniedz savas dalībvalsts muitas dienestiem kopsavilkuma ziņojumu par ievestajiem izstrādājumiem. Ziņojumam jāaptver 6 mēnešu periods, kas beidzas iepriekšējā mēnesī pirms ziņojuma iesniegšanas termiņa. Tajā jānorāda sertifikātu numuri un izsniegšanas datumi, ievešanas datumi, kā arī ar šiem sertifikātiem ievesto izstrādājumu kopējā vērtība un bruto svars."

17 Saskaņā ar tās 8. pantu Regulu Nr. 150/2003 piemēro no 2003. gada 1. janvāra.

Pirmstiesas procedūra

18 Ar 2001. gada 20. decembra brīdinājuma vēstuli, kas saņemta nākamajā dienā, Komisija norādīja, ka, atbrīvojot no muitas nodokļa tieši militāriem nolūkiem domātā militārā aprīkojuma importu, Dānijas Karaliste nav izpildījusi Kopienu tiesībās paredzētos pienākumus.

19 Ar 2001. gada 20. decembra vēstuli Komisija aicināja šo dalībvalsti aprēķināt neiekasētās summas par budžeta gadiem, skaitot no 1998. finanšu gada, un nodot tās Komisijas rīcībā līdz 2002. gada 31. martam. Tā arī vērsa Dānijas iestāžu uzmanību uz faktu, ka, piemērojot Regulas Nr. 1150/2000 11. pantu, ir maksājami nokavējuma procenti, skaitot no šī pēdējā minētā datuma.

20 Savā 2002. gada 27. marta atbildē Dānijas Karaliste, atsaucoties uz EKL 296. pantu, kas atstājot dalībvalstīm plašu rīcības brīvību noteikt pasākumus, ko tās uzskata par vajadzīgiem, lai aizsargātu būtiskas to drošības intereses, norādīja, ka tā nav iekasējusi muitas nodokļus tieši militāriem nolūkiem paredzēta aprīkojuma importam.

21 Ar 2003. gada 24. marta vēstuli Komisija atkārtoja savu sākotnējo lūgumu par tikai militāriem nolūkiem paredzēta aprīkojuma importu pirms 2003. gada 1. janvāra, jo uz laikposmu pēc šī datuma attiecas Regula Nr. 150/2003.

22 Savā 2003. gada 7. maija atbildē Dānijas Karaliste saglabāja savu nostāju.

23 Ar 2003. gada 17. oktobra vēstuli Komisija atkārtoti pieprasīja Dānijas Karalistei veikt aprēķinus, kas vajadzīgi, lai noteiktu Kopienai nepārskaitīto pašu resursu summu saistībā ar tikai militāriem nolūkiem domātā aprīkojuma importu, atbrīvojot [to] no muitas nodokļiem attiecībā uz 1998.–2002. budžeta gadu, nodot šos resursus Komisijas rīcībā un samaksāt pienākošos nokavējuma procentus, kas piemērojami saskaņā ar Regulas Nr. 1150/2000 11. pantu.

24 Savā 2004. gada 7. janvāra atbildē Dānijas Karaliste atkārtoja savu nostāju, ka saskaņā ar EKL 296. panta 1. punkta b) apakšpunktu tai ir ļauts atbrīvot no muitas nodokļiem militārā aprīkojuma importu, lai aizsargātu būtiskas tās drošības intereses.

25 Iepazinusies ar Dānijas Karalistes atbildi, Komisija 2004. gada 18. oktobrī izdeva argumentētu atzinumu, aicinot šo dalībvalsti veikt pasākumus, kas nepieciešami, lai

izpildītu šī atzinuma prasības divu mēnešu termiņā no tā saņemšanas brīža. Šī dalībvalsts atbildēja 2005. gada 3. martā, atkārtojot un precizējot iepriekš sniegtos apsvērumus.

26 Ņemot vērā tādējādi Dānijas Karalistes sniegto informāciju, Komisija, uzskatot, ka šī dalībvalsts nav izpildījusi argumentētā atzinuma prasības, cēla šo prasību.

27 Ar rīkojumu, kas datēts ar 2006. gada 5. maiju, Tiesas priekšsēdētājs Grieķijas Republikai, Portugāles Republikai un Somijas Republikai atļāva iestāties lietā Dānijas Karalistes prasījumu atbalstam.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

28 Komisija norāda, ka Dānijas Karaliste kļūdaini atsaucas uz EKL 296. pantu, lai atteiktos maksāt muitas nodokļus, jo to iekasēšana nav šīs dalībvalsts būtisko drošības interešu apdraudējums.

29 Komisija uzskata, ka tādi pasākumi, ar kuriem tiek izveidotas atkāpes vai izņēmumi, kā EKL 296. pants, ir jāinterpretē šauri. Tādējādi attiecīgajai dalībvalstij, kura atsaucas uz šī panta piemērojamību, esot jāpierāda, ka tā izpilda visus šajā pantā paredzētos nosacījumus, ja tā grasās atkāpties no Kopienu Muitas kodeksa 20. panta, kurā ietverts vispārējais nodokļu iekasēšanas princips, kas noteikts EKL 26. pantā.

30 Komisija arī uzskata, ka ar to vien, ka preces ir ar Padomes 1958. gada 15. aprīļa Lēmumu 255/58 izveidotajā preču, attiecībā uz kurām var tikt piemērots EKL 296. panta 1. punkta b) apakšpunkts, sarakstā, nepietiek, lai tiktu piemērots šis noteikums, kurā ir paredzēts, ka jābūt izpildītiem visiem tajā esošajiem nosacījumiem.

31 Komisija turklāt uzsver, ka Dānijas Karalistei konkrēti un detalizēti ir jāpierāda, ka attiecīgo muitas nodokļu iekasēšana par importu, par ko ir pamata lieta, apdraud būtiskas šīs dalībvalsts drošības intereses.

32 Komisija arī norāda, ka Dānijas Karaliste nav to informējusi par nodokļu summu, ko Komisija uzskata par maksājamu, lai gan šis ir priekšnosacījums, lai ļautu Komisijai pārbaudīt, vai ir izpildīts EKL 296. panta 1. punkta b) apakšpunktā ietvertais vajadzības nosacījums. Turklāt Dānijas Karaliste neesot norādījusi, kā tās situācija varētu atšķirties no citu dalībvalstu, kuras ir iekasējušas šādus muitas nodokļus, situācijas.

33 Komisija turklāt precizē, ka Regula Nr. 150/2003 ir piemērojama kopš 2003. gada 1. janvāra un diskusijās par tās pieņemšanu Komisija ir paziņojusi, ka tai ir jāiekasē attiecīgās muitas nodevas par iepriekšējiem gadiem, lai no regulas pieņemšanas nevarētu tikt izsecināta tiesiskās paļāvības aizsardzība. Turklāt šī regula esot pamatota ar EKL 26. pantu, nevis ar EKL 296. pantu.

34 Attiecībā uz militārā noslēpuma pienākumu, kas paredzēts EKL 296. panta 1. punkta a) apakšpunktā, uz ko arī atsaucas Dānijas Karaliste, Komisija uzskata, ka šis arguments ir balstīts uz to, ka tiek jaukts EKL 296. panta 1. punkta a) apakšpunkts, kas ļauj dalībvalstīm neizpaust konkrētu informāciju, ja tas būtu pretēji būtiskām to drošības interesēm, un šī noteikuma b) apakšpunkts, kas ļauj dalībvalstīm zināmos apstākļos noteikt atsevišķus pasākumus, kurus tās uzskata par vajadzīgiem šādu interešu aizsardzībai.

35 Kā uzskata Komisija, ar Regulu Nr. 150/2003 ieviestā muitas nodokļu atlikšana militārajā jomā atspoguļo faktu, ka ir iespējams noteikt īpašas procedūras militārā aprīkojuma muitas režīmam ar vai bez muitas nodokļu maksāšanas un ka muitas procedūras saistībā ar militāro aprīkojumu tādējādi ir no muitas nodokļu maksāšanas šķirts jautājums. Turklāt saskaņā ar Kopienu Muitas kodeksu Dānijas Karaliste varēja organizēt muitas nodokļu iekasēšanu tādējādi, lai tiktu nodrošināta informācijas par militārā aprīkojuma importu konfidencialitāte, piešķirot atsevišķiem muitas dienestiem īpašas pilnvaras šajā jomā.

36 Komisija šajā sakarā uzsver, ka tas, ka Dānijas Karaliste nav iekasējusi attiecīgos muitas nodokļus, rada nevienlīdzību starp dalībvalstīm to attiecīgo ieguldījumu Kopienu budžetā aspektā. Šī neiekasēšana samazinot tradicionālos Kopienu pašu resursus, ko varot kompensēt, tikai palielinot tā saucamos "IKP" (iekšzemes kopprodukta) resursus, kas tiek sadalīti starp visām dalībvalstīm.

37 Dānijas Karaliste uzskata, ka saskaņā ar EKL 296. panta 1. punkta b) apakšpunktu dalībvalstīm esot plaša rīcības brīvība attiecībā uz pasākumiem, ko tās nosaka, lai aizsargātu būtiskas to drošības intereses, un kuri attiecas uz precēm, kurām piemērojami šī EKL 296. panta 1. punkta b) apakšpunkta noteikumi. Tādējādi šis noteikums ļaujot tām atkāpties no EKL 26. panta un no Kopienu Muitas kodeksa, ja tiek importēts aprīkojums, kas paredzēts tikai militāriem mērķiem, un ja šī importa mērķis ir aizsargāt būtiskas attiecīgās dalībvalsts drošības intereses, ņemot vērā tās īpašo situāciju.

38 Dānijas Karaliste uzskata arī, ka Regulas Nr. 150/2003 pieņemšana ir apliecinājusi nepieciešamību ievērot dalībvalstu drošības intereses un ka ar to nav grozītas iepriekšējās tiesību normas, bet precizēta pirms tam esošā juridiskā situācija.

39 Fakts, ka pirms Regulas Nr. 150/2003 stāšanās spēkā nevienā Kopienu normā nebija ļauts dalībvalstij vajadzības gadījumā noteikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai ņemtu vērā būtiskas tās drošības intereses, importējot militāro aprīkojumu, esot mudinājis Dānijas Karalisti uzskatīt, ka uz šīm interesēm attiecās EKL 296. pants, ņemot vērā gan šī panta formulējumu, gan tā mērķi. Tā šī dalībvalsts esot uzskatījusi, ka tai nav bijis nekādas citas izvēles kā vien valsts līmenī un, pamatojoties uz EKL 296. pantu, paredzēt atbrīvojumu no muitas nodokļa, importējot šo aprīkojumu.

40 Dānijas Karaliste uzskata, ka muitas nodokļu iekasēšana, importējot militāro aprīkojumu, varētu būt drauds būtiskām dalībvalsts drošības interesēm. Pirmkārt, dalībvalsts drošības interešu saglabāšana esot cieši saistīta ar tās aizsardzības kapacitātes uzturēšanu, militārā aprīkojuma iegādei būtiski papildinot tās uzturēšanu. Otrkārt, tā kā valsts ekonomiskie resursi, kas veltīti aizsardzībai, ir ierobežoti, šo muitas nodokļu iekasēšana par militārā aprīkojuma importu to padārdzinot un mazinot valsts spēju to iegādāties.

41 Kā uzskata Dānijas Karaliste, no Regulas Nr. 150/2003 preambulas otrā apsvēruma, kā arī no šīs regulas priekšlikuma iesniegšanas skaidri izrietot, ka Komisija ir atzinusi saiknes starp muitas nodokļu iekasēšanu, importējot militāro aprīkojumu, un būtiskām dalībvalstu drošības interesēm esamību. Šajos apstākļos atbildētāja uzskata, ka Komisijai nebija jāprasa dalībvalstīm sniegt pierādījumus par to, ka šādu nodokļu iekasēšana varētu būt drauds būtiskām to drošības interesēm.

42 Dānijas Karaliste norāda, ka tā neesot varējusi ievērot Kopienu muitas procedūru, importējot militāro aprīkojumu, par ko ir strīds, neriskējot izplatīt Kopienā būtisku informāciju par tās valsts teritorijas drošību, proti, it īpaši par importētā aprīkojuma veidu, tā sastāvu un tā izmantošanas iespējām. Tādēļ pienākums ievērot zināmu konfidencialitāti šajā jautājumā liedzot Dānijas Karalistei sniegt šo informāciju

Komisijai, un, ja šī dalībvalsts vienpusēji lauztu šo pienākumu, tas varētu apdraudēt sadarbības un tirdzniecības attiecību ar atsevišķām trešām valstīm turpināšanu militārajā jomā.

43 Dānijas Karaliste uzskata, ka Kopienu Muitas kodeksā paredzētie konfidencialitātes pasākumi nav pietiekami, lai apmierinātu drošības un konfidencialitātes prasības, ko valstij ir tiesības sagaidīt, kad runa ir par tās drošību skarošu informāciju. Šajos apstākļos dalībvalsts varot atteikties pārskaitīt muitas nodokļus, importējot militāro aprīkojumu, tādējādi nepārkāpjot savus Kopienu pienākumus.

44 Dānijas Karaliste uzskata arī, ka dalībvalstīm ir pilnvaras izveidot īpašas procedūras militārā aprīkojuma importam, nemaksājot muitas nodokļus, kas paredzētas, tikai lai pārliecinātos, ka runa ir par militāro aprīkojumu, nevis noteiktu attiecīgo preču muitas statusu vai apliekamo likmi muitas nodokļa aprēķinam katram importam no trešām valstīm. Fakts, ka, pieņemot Regulu Nr. 150/2003, bija jānosaka tiesiskā bāze, lai ieviestu šādu īpašo procedūru šajā regulā, nozīmējot, ka Kopienu Muitas kodeksā šāda pilnvarojuma nebija.

45 Dānijas Karaliste apgalvo, ka tādējādi, ka dalībvalsts atbrīvo militāro aprīkojumu no ievedmuitas nodokļa, pamatojoties uz EKL 296. pantu, nebūt netiek pārkāpti Kopienu solidaritātes princips un labas finanšu pārvaldības princips.

46 Visbeidzot, Dānijas Karaliste uzskata, ka fakts, ka Komisija jau 1988. gadā nolēma iesniegt priekšlikumu Padomes regulai (EEK) par noteiktiem ieročiem un militārajam ekipējumam paredzēto muitas nodokļu atlikšanu (OV C 265, 9. lpp.), pierādot, ka tā ne tikai bija vienisprātis ar risinājumu piešķirt atbrīvojumu šajā jomā, bet ka ar savu priekšlikumu tā nedarīja neko citu kā vien — tieši pretēji — precizēja iepriekšējo tiesisko situāciju.

47 Turklāt, kā uzskata šī dalībvalsts, esot arī jānorāda, ka fakti, pirmkārt, ka šajā jautājumā nenotika jaunas sarunas līdz Regulas Nr. 150/2003 pieņemšanai un, otrkārt, ka Komisija atsacījās turpināt procedūru par pienākumu neizpildi, ko tā pret Dānijas Karalisti bija uzsākusi 1984. un 1985. gadā attiecībā uz muitas nodokļu neiekasēšanu par gan civilai, gan militārai lietošanai paredzēta aprīkojuma importu no trešām valstīm, neuzsākot šādu procedūru attiecībā uz tieši militāriem nolūkiem paredzētu aprīkojumu, ļāva Dānijas iestādēm leģitīmi uzskatīt, ka Komisija ir pieņēmusi šādas atkāpes esamību šajā jomā.

Tiesas vērtējums

48 Kopienu Muitas kodeksā ir paredzēta muitas nodokļu iekasēšana par tādu preču militārām vajadzībām importu, par ko ir [šī] lieta, no trešām valstīm. Nevienā Kopienu muitas regulējuma noteikumā attiecībā uz importa, par ko ir strīds, laikposmu, proti, tam esot no 1998. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim, nav paredzēts īpašs atbrīvojums no ievedmuitas nodokļa šī veida precēm. Tādējādi šajā laikposmā nebija arī skaidri izteikta atbrīvojuma no pienākuma iemaksāt kompetentajām iestādēm pienākošos nodokļus, vajadzības gadījumā papildinot tos ar nokavējuma procentiem.

49 Turklāt no tā, ka tika pieņemta Regula Nr. 150/2003, kurā ir paredzēts atlikt muitas nodokli par noteiktiem ieročiem un militāro aprīkojumu, sākot ar 2003. gada 1. janvāri, var secināt, ka Kopienu likumdevējs pamatojās uz pieņēmumu, ka pirms šī datuma bija pienākums pārskaitīt šīs nodevas.

50 Turklāt Dānijas Karaliste nevienā brīdī nav noliegusi importa, par kuru ir strīds, esamību aplūkotajā laikposmā. Šī dalībvalsts apstrīd vienīgi Kopienu tiesības uz attiecīgajiem pašu resursiem, argumentējot, ka saskaņā ar EKL 296. pantu pienākums maksāt muitas nodokļus par bruņojuma aprīkojuma importu no trešām valstīm radot ievērojamu apdraudējumu tās būtiskām drošības interesēm.

51 Lai gan saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru dalībvalstīm ir kompetence noteikt pienācīgus pasākumus, lai nodrošinātu to iekšējo un ārējo drošību, no tā neizriet, ka šādi pasākumi tiek pilnībā izslēgti no Kopienu tiesību piemērošanas jomas (šajā sakarā skat. 1999. gada 26. oktobra spriedumu lietā C-273/97 *Sirdar*, *Recueil*, I-7403. lpp., 15. punkts, un 2000. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-285/98 *Kreil*, *Recueil*, I-69. lpp., 15. punkts). Kā Tiesa jau ir secinājusi, atkāpes, kas piemērojamas valsts drošības apdraudējuma gadījumos, ir paredzētas EKL 30., 39., 46., 58., 64., 296. un 297. pantā, kas attiecas uz skaidri noteiktiem izņēmuma gadījumiem. No šiem pantiem nevar secināt, ka Līgumā ir paredzēts vispārējs izņēmums, saskaņā ar kuru no Kopienu tiesību piemērošanas jomas tiek izslēgti visi pasākumi, kas veikti valsts drošības apsvērumu dēļ. Ja tiktu atzīts šāds izņēmums, neraugoties uz Līguma noteikumu īpašajiem nosacījumiem, tas varētu apdraudēt Kopienu tiesību saistošo raksturu un to vienveidīgu piemērošanu (skat. 2003. gada 11. marta spriedumu lietā C-186/01 *Dory*, *Recueil*, I-2479. lpp., 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

52 Turklāt EKL 296. un 297. pantā paredzētās atkāpes saskaņā ar pastāvīgo judikatūru par atkāpēm no pamatbrīvībām (it īpaši skat. 2006. gada 31. janvāra spriedumu lietā C-503/03 Komisija/Spānija, Krājums, I-1097. lpp., 45. punkts; 2007. gada 18. jūlija spriedumu lietā C-490/04 Komisija/Vācija, Krājums, I-6095. lpp., 86. punkts, un 2008. gada 11. septembra spriedumu lietā C-141/07 Komisija/Vācija, Krājums, I-6935. lpp., 50. punkts) ir jāinterpretē šauri.

53 Konkrētāk, attiecībā uz EKL 296. pantu ir jānorāda, ka, lai gan tajā ir norādīts uz pasākumiem, kurus dalībvalsts var uzskatīt par vajadzīgiem būtisku savas drošības interešu aizsardzībai, vai informāciju, kuras izpaušanu tā uzskata par pretēju šīm interesēm, tas tomēr nebūtu jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstīm tiek piešķirtas pilnvaras atkāpties no Līguma noteikumiem, tikai atsaucoties uz šīm interesēm.

54 Turklāt pievienotās vērtības nodokļa jomā Tiesa 1999. gada 16. septembra spriedumā lietā C-414/97 Komisija/Spānija (*Recueil*, I-5585. lpp.) ir konstatējusi pienākumu neizpildi, jo Spānijas Karaliste nebija pierādījusi, ka atbrīvojums no šī nodokļa bruņojuma, munīcijas un tikai militārai izmantošanai paredzēta aprīkojuma importam

un iegādei, kas ir Spānijas tiesībās paredzēts atbrīvojums, saskaņā ar EKL 296. panta 1. punkta b) apakšpunktu bija pamatots ar nepieciešamību aizsargāt būtiskas šīs dalībvalsts drošības intereses.

55 Tādējādi tieši dalībvalstij, kura atsaucas uz EKL 296. panta priekšrocību, ir jāpierāda nepieciešamība izmantot šajā pantā paredzēto atkāpi ar mērķi aizsargāt būtiskas tās drošības intereses.

56 Saskaņā ar šiem apsvērumiem nevar pieļaut, ka kāda dalībvalsts aizbildinās ar militārā aprīkojuma padārdzināšanos sakarā ar muitas nodokļu piemērošanu šāda aprīkojuma importam no trešām valstīm, lai izvairītos no saviem pienākumiem saistībā ar finansiālo solidaritāti attiecībā uz Kopienu budžetu, kaitējot pārējām dalībvalstīm, kuras savukārt iekasē un maksā muitas nodokļus par šādu importu.

57 Attiecībā uz argumentu, ka Kopienu muitas procedūras nespējot nodrošināt Dānijas Karalistes drošību, ņemot vērā ar eksportētājvalstīm noslēgtajos līgumos esošās konfidencialitātes klauzulas, ir jāuzsver, kā to pamatoti norādīja Komisija, ka Kopienu muitas sistēmas piemērošana paredz Kopienu un valsts ierēdņu iesaistīšanos, kuriem attiecīgā gadījumā ir konfidencialitātes pienākums, apstrādājot jutīgus datus, lai aizsargātu būtiskas dalībvalstu drošības intereses.

58 Turklāt deklarācijas, kuras dalībvalstīm periodiski jāaizpilda un jānosūta Komisijai, nav tik precīzas, lai nodarītu kaitējumu kā šo valstu drošības, tā konfidencialitātes interesēm.

59 Šajos apstākļos un saskaņā ar EKL 10. pantu par dalībvalstīm noteikto pienākumu atvieglināt Komisijas uzdevumu veikšanu, nodrošinot Līguma ievērošanu, dalībvalstīm ir jānodod šīs iestādes rīcībā dokumenti, kas vajadzīgi, lai pārbaudītu Kopienu pašu resursu pārskaitījuma pareizību. Tomēr šāds pienākums, kā to savu secinājumu 168. punktā norādījis ģenerāladvokāts, nav šķērslis tam, lai dalībvalstis, izskatot katru gadījumu atsevišķi, un ārkārtas gadījumā, pamatojoties uz EKL 296. pantu, varētu ierobežot pārsūtīto informāciju attiecībā uz atsevišķām dokumenta daļām vai neizpaust to vispār.

60 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, Dānijas Republika nav pierādījusi, ka ir izpildīti EKL 296. panta piemērošanai nepieciešamie nosacījumi.

61 No iepriekš minētā izriet, ka, atsakoties aprēķināt un samaksāt Komisijai pašu resursus, kas nav iekasēti laikposmā no 1998. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim saistībā ar militārā aprīkojuma importu, atbrīvojot to no muitas nodokļa, kā arī atsakoties maksāt nokavējuma procentus sakarā ar šo pašu resursu nenodošanu Komisijas rīcībā, Dānijas Karaliste nav izpildījusi Regulas Nr. 1552/89 2. un 9.–11. pantā līdz 2000. gada 31. maijam, kā arī pēc šī datuma — tajos pašos pantos Regulā Nr. 1150/2000 paredzētos pienākumus.

Par tiesāšanās izdevumiem

62 Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 2. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Dānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai dalībvalstij spriedums ir nelabvēlīgs, tad jāpiespriež Dānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

63 Atbilstoši šī paša panta 4. punkta pirmajai daļai Grieķijas Republika, Portugāles Republika un Somijas Republika, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) atsakoties aprēķināt un samaksāt Eiropas Kopienu Komisijai pašu resursus, kas nav iekasēti laikposmā no 1998. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim, saistībā ar militārā aprīkojuma importu, atbrīvojot to no muitas nodokļa, kā arī atsakoties maksāt nokavējuma procentus sakarā ar šo pašu resursu nenodošanu Eiropas Kopienu Komisijas rīcībā, Dānijas Karaliste nav izpildījusi Padomes 1989. gada 29. maija Regulas (EEK, Euratom) Nr. 1552/89, ar ko īsteno Lēmumu 88/376/EEK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu, kas grozīta ar Padomes 1996. gada 8. jūlija Regulu (Euratom, EK) Nr. 1355/96, 2. un 9.–11. pantā līdz 2000. gada 31. maijam, kā arī pēc šī datuma — tajos pašos pantos Padomes 2000. gada 22. maija Regulā (EK, Euratom) Nr. 1150/2000, ar ko īsteno Lēmumu 94/728/EK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu, paredzētos pienākumus;

2) Dānijas Karaliste atlīdzina tiesāšanās izdevumus;

3) Grieķijas Republika, Portugāles Republika un Somijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]